

Vidéki levél.

Apatin, 1883. június hó.

Tekintetes Szerkesztőség! Alábbi rövid közleményem talán nem lesz egészen érdektelen a szakértő közönségre nézve, tiszteletteljesen kérem tehát a tekintetes Szerkesztőséget, sziveskedjék azt becses lapjába felvenni.

Az apatini m. kir. erdőgondnokság kerületében 1879. őszén mintegy 80 kat. holdnyi terület tölgyekkel vetetett be. A vetés kitünően sikerült s a csemeték a legutóbbi időig igen szépen fejlődtek. A múlt télen azonban egyszerre csak azt vettük észre, hogy egyes csemeték kiszáradva a földre dülnek. Az elpusztult példányok közelebbi megvizsgálásánál kitűnt, hogy gyöktörzsük a földszinén alul, körülbelül 3 cmtr mélységben, elrágva volt, s újabb hajtásra alkalmatlanná tétetvén, annak következtében száradtak ki.

Az erdőőrök azon állításának, hogy ezt a pusztítást a közönséges mezei egér okozta volna, nem tudtam elhinni s ezért meghagytam nekik, hogy a kárt okozó egerekből néhány példányt fogjanak meg.

Ez uton sikerült is két példányhoz jutnom, s csakugyan már az első megtekintésre is meggyőződtem, hogy ezek nem a közönséges, de egy egészem más egérfajhoz tartoznak.

Általában véve sokkal nagyobbak, mint a közönséges egér, színük sötét-barna, füleik a test arányához képest nagyok, farkuk rövid és vékony, a végén ecset alakú szőrrel ellátva, lábaik rövidek, rágó fogaik nagyok és erősek.

Miután ezen egérfaj iránt itt senki sem tudott közelebbi felvilágosítást adni, magam pedig a rendelkezésemre álló segédkönyvekből inkább csak sejthettem, de biztosan rámondani nem mertem, hogy a *Hypodaeus arvalis*-sal (Feldwühlmaus) van dolgom, egy előkelő természetbuvárhoz fordultam, kit szerencsés vagyok ismerőseim közé számíthatni, s ez a hozzá küldött egérpéldányokat csakugyan a mondott fajhoz tartozóknak találta.

Meg kell jegyezmem, hogy ezen egérfaj a bácskai kincstári erdőkben először észleltetett, az említett 80 holdas terü-

leten s ott is csak csekély számban, mindamellett a szép tölgyfa-csemetékből mintegy 10⁰/₀-ot már eddig is tönkre tett.

Miután valószínűnek tartom, hogy ez a kártékony egérfaj már más vidékeken is jelentkezett, sőt talán nagyobb károkat is tett, úgy hogy pusztításával szemben egyesek már valami helyes és gyakorlati irtási módról is gondoskodtak, szükségesnek tartottam felemlíteni az esetet, hogy annak kapcsán felkérhessem mindazon tisztelt szaktársakat, kik ezen ártalmas állattal esetleg már közelebb megismerkedtek, miszerint sziveskedjenek azon módokat s esetleg szereket az „Erdészeti Lapok” útján tudomásomra hozni, melyek segítségével azok kiirtását célszerűen eszközölni lehetne.

Együttal bátorkodom a tekintetes szerkesztőségnek egy csomót a lerágott csemetékből a mai postával beküldeni.

Déván Róbert,
m. k. főerdész.

Vadászati tárcza.

A farkasfogókról.

Izegrim ő ordasságának egykor tág birodalma napról-napra szűkebb határok közé szorul. Az Aesopus-féle mesében leirt kedélyes életnek vége van. A „Cur turbulentam fecisti mihi aquam bibenti” váddal manapság már csak ritkán állhat elő az együgyü gyapjasnak s a „pater hercle tuus male dixit mihi”-szerü erőszakoskodásban is vajmi ritkán gyakorolhatja magát. Furfangos elmésségét az ember nagyobbal játsza ki s ha elkeseredésében erőszakoskodáshoz fordul, ellehet készülve rá, hogy előbb-utóbb busásan visszakapja. S még is mind hiába, sem fortély, sem erőszak ki nem írthatja fáját. Szörnyü éhségében gyilkos méreg ronthatja el szájaizét; nyütt bundájába öldöklő golyót röpithet a legkitünőbb hátultöltő; fejsze, csákány, bunkó állhatja útját terjedésének: rengete-